

Mohandas Karamchand Gandhi (2. oktobar 1869. - 30. januara 1948.) bio je indijski advokat, antikolonijalni nacionalista i politički etičar koji je koristio nenasilni otpor da se vodi uspešna kampanja za nezavisnost Indije od britanskog pravila, a zauzvrat inspirišu pokrete za građanska prava i slobode širom sveta. Počasna mahata (sanskrit: "velika duša", "časna"), koja mu je prvi put primenjena 1914. u Južnoj Africi se koristi širom sveta.

Rođen i odrastao u hinduističkoj porodici u primorskom Gujaratu, zapadna Indija, Gandhi je bio obučen u zakonu u Unutrašnjem hramu u Londonu, a pozvan je u advokate od 22. juna 1891. Posle dve neizvesne godine u Indiji, gde nije mogao započeo uspešnu advokatsku praksu, preselio se u Južnu Afriku 1893. godine radi zastupanja indijskog trgovca u parnici. Ostao je 21 godinu. Upravo u Južnoj Africi, Gandhi je odgajao porodicu i prvi aktivirao nenasilni otpor u kampanji za građanska prava. 1915. godine, 45 godina, vratio se u Indiju. Započeo je sa organizovanjem seljaka, poljoprivrednika i gradskih radnika kako bi protestovali protiv prekomernog poreza na zemlju i diskriminacije. Preuzimajući vođstvo Indijskog nacionalnog kongresa 1921. godine, Gandhi je vodio kampanje širom države za ublažavanje siromaštva, širenje ženskih prava, izgradnju verskog i etničkog ambijenta, okončanje nedodirljivosti i, pre svega, postizanje Svaraja ili samouprave.

Iste godine Gandhi je usvojio indijsku jastučnicu, ili kratki dhoti, a zimi šal, obojen isprepletanom pređom na tradicionalnom indijskom kotaču, ili charkha, kao znak identifikacije sa siromašnim seoskim siromaštvom u Indiji. Nakon toga, skromno je živeo u samostaloj stambenoj zajednici, jeo je jednostavnu vegetarijansku hranu i poduzimao duge poste kao sredstvo samočišćenja i političkog protesta. Donoseći antikolonijalni nacionalizam običnim Indijancima, Gandhi ih je vodio u osporavanju britanskog poreza na sol sa 400 km Dandi Salta marta 1930. godine, a kasnije u pozivu Britanaca da napuste Indiju 1942. godine. zatvoren dugi niz godina, u mnogim prilikama, i u Južnoj Africi i u Indiji.

Gandijeva vizija nezavisne Indije zasnovana na religijskom pluralizmu izazvana je početkom četrdesetih godina novim muslimanskim nacionalizmom koji je zahtevao da se od Indije odvoji zasebna muslimanska domovina. U augustu 1947., Britanija je priznala nezavisnost, ali Britansko indijsko carstvo je podeljeno na dve vlasti, Indiju sa hinduističkom većinom i Pakistan sa većinskom muslimanom. Kako su mnogi raseljeni hindusi, muslimani i sikhiji krenuli u svoje nove zemlje, došlo je do verskog nasilja, naročito u Pandžabu i Bengal. Izlazeći iz zvanične proslave nezavisnosti u Delhiju, Gandhi je posetio pogođena područja, pokušavajući da pruži utehu. U mesecima koji su usledili, učinio je nekoliko posta do smrti kako bi zaustavio versko nasilje. Poslednja od njih, izvršena 12. januara 1948. kada je imao 78 godina, takođe je imala indirektni cilj pritiska na Indiju da isplati nešto novčane imovine koja se duguje Pakistanu. Neki Indijanci smatrali su da je Gandhi previše susretljiv. Među njima je bio i Nathuram Godse, hinduistički nacionalista, koji je 30. januara 1948. ubio Gandija ispaljivši tri metka u prsa.

Gandhijev rođendan, 2. oktobra, u Indiji se obilježava kao Gandhi Jaianti, nacionalni praznik, a širom svijeta kao Međunarodni dan nenasilja. Gandhi se obično, iako se u Indiji formalno ne smatra ocem nacije, obično se zvao Bapu-papa.